

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1549. usque ad annum 1551 - ... Atque Tabulis
Chronologicis Ab Anno Christi 1000 Usque Ad 1595 ...

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118537

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66584](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66584)

Præfatio.

Jam a Tomo trigesimo octavo Historiæ continuatæ descriptam habes, Benevole Lector, Tridentinorum Patrum sollicitudinem, qua in Synodo sua contra Novatorum errores fidei dogmata stabilire, atque adversus corruptos tam sacri quam profani status mores Ecclesiasticam disciplinam revocare satagebant. Enimvero hæc sacrosancta Synodus, sicut universalem repræsentabat Ecclesiam, ita & omnes fidei hostes confundit, errorum tenebras novo velut sole dissipat, ac clara Catholicæ fidei explanatione futuras etiam sectas prævertit, adeo, ut si hæreses esse oporteat, post toleratas a fidei desertoribus ærumnas

) (2

quo-

PRÆFATIO.

quodammodo lætandum fit, ac Omnipotenti Deo, qui malum in bono vincere, atque e malo bonum eruere solet, infinitæ rependendæ sint grates, quod Ecclesiæ naviculam furentibus undique ventis agitatam Spiritus sancti afflatu adeo incolumem servarit, ut ex turbido mari emersa magis magisque corroborata, novoque splendore per tot sanctissimos æque ac doctissimos fidei Pugiles Tridenti congregatos aucta fuerit, ringentibus licet heterodoxis, imo ipso etiam cacodæmone, qui non raro in agrum dominicum dissensionum zizania seminare, illosque, qui se fidei defensores, ac genuinos Ecclesiæ Filios jactitabant, incassum licet, eo adigere satagit, ut totus Synodi labor in irritum cecidisset, nisi supremi in terris Christi Vicarii vineam, quam Christus Dominus cœlestis ille agricola sua dextera plantaverat, vigili oculo visitassent, ac potenti sollicitudine rigassent.

Nos equidem in labores Patrum nostrorum intramus, dulcesque illorum fructus in tranquillitate gustamus; non paucos autem sacra quædam stimulabit
avi-

PRÆFATIO.

aviditas, qua res in Synodo gestas sincera ac integra fide descriptas pervolvere, atque admirari vellent difficultates, ærumnas, curas, ac sudores, quibus superatis Tridentinæ hujus Synodi Patres selectum Christi gregem lupis undique summa ferocia non modo ullulantibus, sed & innumeras pene oviculas crudelem in modum devorantibus eripere, imo non paucas ex dispersis ovibus ad summi Pastoris nostri cœlestis ovile reducere potuerint? Horum desiderio satisfacere nitebantur Historicorum non pauci, quos inter ipse etiam Continuator noster haud infimam contulit operam, quam, si prudens, Catholicus atque a partium studio alienus Lector haud adeo utiliter ab eo navatam dixerit, vindiciarum loco nil aliud subjungere possum, nisi quod ipse improvido prorsus consilio non raro aquam ex putido hæreticorum aut schismaticorum fonte hauserit.

Nihilominus hujus celeberrimæ Synodi acta ab aliis Auctoribus coævus fuisse conscripta, & præter ceteros Angelus Massarellus, qui Synodo a secretis erat, atque ad id speciali nomine deputatus,

PRÆFATIO.

tatus, quæcunque Tridenti gesta integerrima fide literis mandabat : reservantur etiam alia ejusmodi acta Romæ in arce S. Angeli, pariter exstant Acta Cardinalis Gabrielis Paleotti Bononiensis Archiepiscopi, necnon præter diaria, etiam collectanea Mussotti, qui Seripando Cardinali a secretis erat. Minime autem silentio prætereunda est actorum & decretorum sacri Concilii Tridentini collectio, quam Nicolaus Pfallmæus sancti Pauli Abbas & Virodunensis Episcopus, ejusdemque Concilii Secretarius, ac Canonum redactor fideli adhuc calamo conscriptam posteris reliquit. Hi omnes præter alios plures ipsismet Synodi consultationibus, ac sessionibus interfuere veritatis historicæ testes omni exceptione majores : ex recentioribus vero hujus Historiæ scriptoribus merito primam laudem sibi vendicat Cardinalis Sfortia Pallavicinus, eo potissimum nomine, quod præter proprium animi sui candorem, in historiæ suæ rebus recensendis vel omittendis prudentiam, in dijudicandis sinceritatem ac integritatem, in veris exponendis virilem libertatem, in multi-

PRÆFATIO.

multiplici earundem rerum narratione constantiam, atque in iis, quæ laude vel vituperio digna cognovit, internoscendis sagacitatem ac circumspeditionem, insuper totam suam Historiam ex memoratis integerrimis scriptoribus aliisque monumentis fide dignissimis evulgarit, quamvis illius librum non minus livido prorsus calamo, quam infelici successu heterodoxus quidam incassum refellere conatus fuerit, edito tractatu, cui titulus: *Novum Pallavicini Cardinalis Evangelium*. Haud diffiteor, eadem acta ab aliis scriptoribus pariter coævis fuisse conscripta, quos inter recensendi veniunt Thuanus, Sleidanus, Petrus Soavis Polanus, Conringius, aliique hujus fursuris homines, ex quibus tamen Continuator noster potissima ex parte suæ Synodi Tridentinæ Historiam concinnavit: cum autem sanæ criticæ leges præscribant, inter scriptores coævos illos ceteris esse præferendos, qui ea probitate ac integritate conspicui habentur, ut hominibus imponere velle nequiverint, dum aliqua vel ipsimet se vidisse vel audisse testantur, ac aliunde ingenii aciei

PRÆFATIO.

singularem etiam prudentiam ac solertiam addentes a partium studio alieni sunt: econtrario autem illos rejiciendos esse scriptores, quorum mala fides, calumniandi libido ex averso eorum animo erga illos, quorum Historiam describunt, præcipue propter religionis diversitatem vix non certo præsumi potest: sane juxta hanc regulam prudens ac Catholicus Lector sat mirari haud poterit, quod Continuator aliique Historici Orthodoxi postpositis purioribus fontibus ex corruptis hisce lacunis, fætidisque palludibus non raro suæ Historiæ aquam bibere dignati sint; cujus enim nominis sint præfati Scriptores neminem latet, & ut a Thuano scriptore Gallo ac sub Henrico IV. Parisinæ Curiaæ Præsidente & Regiæ Bibliothecæ Præfecto initium ducam, si virum nulla omnino fide dignum edixero, haud injuriæ labem eidem inussero; jam dudum enim illius propensissimum in hæreticos animum, probis vero omnibus ac Catholicæ Religioni Assertoribus summopere infensum, atque implacibili in Sedem Apostolicam odio æstuantem, & convitiis in Romanos Pontifices

PRÆFATIO.

tifices ebullientem, ac fraudulentum detexit Joannes Baptista Gallus Jurisconsultus in suis notationibus in *Thuani Historiam utilibus ac necessariis*. Insuper ejusdem Historici mendacia ac calumnias ad oculum demonstravere Odo-ricus Raynaldus in *Continuatione Anna-
lium Tom. XXI. ad annum 1551. num. 33. & ann. 1562. n. 129. & 172. necnon ann. 1564. n. 12. 38. & Laderchius Raynaldi Continuator Tom. 22. Annal. Baron. verbo: Thuanus*. Si denique vera est Melchioris Cani celeberrimi Critici Regula, ubi de loc. Theol. l. II. c. 6. ita inquit: *Si alicui Historico auctoritatem Ecclesia tribuit, hic procul dubio dignus est, cui & nos fidem adjungamus: contra autem, cui Ecclesia derogavit fidem, ei quoque nos fidem jure ac merito derogabimus*, tum vel solo ex capite rejiciendus venit Thuanus, quod anno 1610. inter damnatos scriptores ejusdem historia fuerit Romæ confixa. Quid vero dicam de Thuani Magistro, notissimo illo apostata ac Calvinista Sleidano, ex cujus commentariis jam olim Bartholomæus Latomus undecim falsitatum millia detexit.

PRÆFATIO:

xisse scribitur, de quo ipsemet Carolus V. gloriosissimus Imperator, quotiescunque Sleidani commentarios vel legeret, vel prælegi audiret, exclamabat: *Mentitur nebulo, mentitur nebulo*, quem e Gallis Fontanus & Spondanus, e Germanis SURIUS, Joannes Baptista Haan, seu Gallus, ex Italis Possevinus, Pallavicinus, aliique quam plurimi de tot falsitatibus ac mendaciis postularunt, ut jure illud Epigramma in Reinecium calumniatorem compositum eidem quoque adscribi valeat:

*Si toties calamos, quoties mendacia, sumis,
Te citius nullus scribere plura potest.*

Quapropter merito Sleidanus mendaciorum loquacissimus unacum libris suis inter primi ordinis proscriptos hæreticorum Auctores rejectus fuit. Ex hoc autem scriptore maledico Sarpus Paulus, scriptor Venetus atque schismaticus, qui fictitium Petri Soavis Polani nomen assumpsit, potissima ex parte suam Tridentini Concilii Pseudo-Historiam, quantum Sleidanus suos commentarios produxerat, confarcinavit, postea vero Paulum Vergerium a fide Apostatam & Ecclesiæ hostem

PRÆFATIO.

hostem vindictæ libidine accensum fe-
quebatur. Verum adeo notæ sunt quam-
plurimi hujus scriptoris errores, menda-
cia, cavillationes, maledicentiæ, æ in-
scitiæ, ut apud cordatos, eruditosque
viros nullam omnino fidem habeat, nul-
lumque sui laboris admiratorem nancif-
catur, nisi illos, qui haud absimiles sunt
miserrimo Marco Antonio de Dominis,
qui primus in Anglia Sarpii historiam
Italice vulgavit, atque ex Spalatensi in
Dalmatia Archiepiscopo factus Apostata,
se pœnitentem simulans Romanque
reversus post palinodiam in hæresin rela-
psus est, & demum erroribus suis in-
mortuus post obitum publice combustus
fuit. Plura de Sarpio referre superva-
caneum videtur, cum ejus Historia a
Sfortia Pallavicino, Scipione Henrico,
Natale Alexandro aliisque scriptoribus
celeberrimis tam luculenter fuerit con-
futata, ut illa continuum prope menda-
cium aut historicum aut theologicum esse
pateat. Vindicem equidem habuit Sar-
pius Conringium Hermanum Luthera-
num medicum, qui tamen ipse Polanum
suum ab erratis vindicare haud poterat,
licet

licet

PRÆFATIO.

licet ea nonnisi inter minutias, levissimique momenti sphalmata pro hæreticorum more recenseat.

Quæ ergo fides habenda est illis Synodi Tridentinæ actis ac historiis, quæ ab ejusmodi hominibus in lucem prodierunt, qui historias suas jejunas esse existimant, nisi adversus summos Pontifices, Ecclesiasticos, Religiosos, totamque Romanam Ecclesiam ex Utopia fabulas, mendacia ex Creta, furias ex Erebo advocent, perinde acsi Charonti ex Plutonis imperio naulum aliquando se perfoluturos desperent, nisi prius in terris cum Cerebro latrassent. Attamen ejusmodi fulcris religio non supra firmam petram, sed arenam exiguam fundata fulciri, necesse habet: id vero non minus mirum, quam detestandum, quod nonnulli hodierni ævi scriptores Catholici solo invidiæ stimulo, ac sua scribendi libertate auram apud Pseudo-Catholicos, rudemque plebem captandi aviditate incitati suas historias ac libellos, quos ad moderni temporis genium impune divulgant, nonnisi ex hæreticorum mendaciis consuere non erubescant, ac singulari præ-

PRÆFATIO.

præcipue Germani idiomatis artificio, necnon novitatum varietate, atque ementita spiritus libertate incautis atque imperitis lectoribus suis exitiale hærefis virus, quo clam vel adhuc infecti sunt, vel olim fuerunt, sub purioris doctrinæ tegumento instillent.

Hæc paucis animadvertere volui, ut benevolus Lector, dum in Continuatore nostro non pauca Sedi Apostolicæ injuriosa circa Tridentinam Synodum recensita offenderit, cognitis illius Magistris de discipuli fide & integritate, judicium ferre queat, sibi que a deceptionis periculo præcavere valeat: *Mentiri enim, inquit Surius in comm. ad ann. 1517. fol. mihi 90. præsertim in fidei ac religionis negotio, tam est perniciosum & execrabile, ut quisquis vel semel de industria quod falsum sciret, pro vero affirmasse deprehensus fuerit, illi omnis deinceps fides jure optimo detrahenda videatur. Mirum certe est, plerosque etiam Catholicos usque adeo Sleidani (addendum, ceterorum hæreticorum, Pseudo-Catholicorum, Libertinorum, falsorumque Politicorum) lectione delectari: sed quia volumus passim*
omnia

PRÆFATIO.

omnia etiam suspectæ fidei hominum scripta legere, & videmur nobis ea esse iudicii acrimonia, & maturitate, ut facile de quibuslibet statuere possimus, falsaque a veris internoscere, ideo tam multi adeo leviter & pueriliter in sædos errores prolabimur, quorum merito pudere possit non modo graves viros, sed etiam decrepitas anus, & deliros senes: & tamen interim videmur nobis in luce Evangelii versari, plus videre, quam viderint Majores nostri, a quorum nos gravitate, integritate, prudentia, constantia longissime distamus: & plerumque temulentæ mulierculæ, & ex infima plebis sæce stolidissimi ac stupidissimi blaterones scripturas divinas egregie crepitant, eas se quovis theologo rectius intelligere proccaciter jactitant: & est certe denique eo jam redacta res, ut dum vel maxime Evangelium, & puram doctrinam plerique omnes Catholice Ecclesie desertores sibi vendicant, & magna vocis, animorumque contentione buccinare, & crepare non desunt, in quemdam horrendum atheismum, & certissimum ethnicismum prolapsi conspiciantur, adeo ut nonnullis locis vulgus miserabile jam in varias, pugnantisque distractum sectas, non videat, quid sequi, & amplecti debeat, & non multum a suprema salutis omnis desperatione abesse videatur.

CON-